

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om den falske Theologie og den Sande Tro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om den falske Theologie og den Sande Tro", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1825_422_4-txt-shoot-idm95.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

**Om den falske Theologie og den sande Tro. En Stemme af
Menigheden ved Henrich Steffens. Oversat ved Provst M. P.
Kruse, Sognepræst for Høyelse og Lellinge Menigheder.
Kjøbenhavn 1825. S. 171. 8. 1 Rbdlr. 48 Sk.**

At denne Bog af vor genialske Landsmand ei kan behage Protestanterne mod Christendommen, følger af sig selv, da den med Aand og Varme taler Christendommens Sag, men dog har det undret mig at see Prof. Clausen, for denne Bogs Skyld, regne Steffens mellem de paatrængende Dilettanter, der krænke Theologiens videnskabelige Gebeet, og maae vises tilbage til den Grændse, inden hvilken Christendommen er fælleds Eiendom for Alle; thi denne Grændse har Steffens baade udtrykkelig erkjendt og beskeden respecteret. Kun paastaaer St. med Rette, at den christelige Theolog skal betragte sig som en Medlem af den christelige Menighed, og ei lægge an paa at nedrive men at befæste den fælles Tro, og sandelig, er der nogen Fordring, den christelige Menighed nuomstunder nødes til at gjøre gjældende, da er det visselig denne; thi det er mageløst, og aldeles utaaeligt, hvorledes Mængden af dem, der kaldtes til at forkynde Evangelium, i de senere Dage ei blot forholdt Menigheden Evangeliet, men, til største Forargelse bestred og bespottede det. Det er begribeligt nok, at de exegetiske Smaa-Paver, som troe, Skriften kun er til, for at de kan 199have Noget at øve dem paa, Menigheden kun til, for at beundre deres lærde Gjætninger, at de synes ilde om den Forelæsning St. (S. 143-61) holder over Theologiens Forhold til Troen og Lærernes til Menigheden; men enhver christelig Theolog maa netop derfor glæde sig over at høre en saadan Stemme fra Menigheden, som, naar den kan vinde Medhold, vil nøde de storagtige Exegeter til at lade Grillerne fare, eller øve deres Konster paa Alkoranen og andre slige Aabenbaringer, der, oprindelig falske, ei tabe noget ved at behandles derefter. At St. ikke med tydelige Ord har kunnet betegne Grændsen for den theologiske Frihed i Christenheden, er intet Under, da Theologerne i lang Tid end ikke har ahnet den, men mærkeligt er det, at hans Ord derom (S. 159) "Tro paa Troen er den faste Grund, er den Klippe, paa hvilken Frelseren har bygget sin Kirke," at disse dunkle Ord kun behøve den historiske Forklaring, at den Apostoliske Troes-Bekjendelse i det gamle Kirkesprog hedder "Troen" for at udtrykke den Grændse, hvorom han dybsindig ledte.

Foruden dette Afsnit om Lærerne, som hører baade til det Heldigste og Vigtigste i Bogen, indeholder den en Fremstilling af de Boglærdes Mening om Forholdet mellem det Historiske og det Dogmatiske (mellem den evangeliske Fortælling og Lærdommen) i det Ny Testamente; Forfatterens Betragtning af den sande Tro, af Menigheden og af Unionen ∴ Sammenblandingen af den Lutherske og Calvinske Menighed.

Resultatet af det første Afsnit er naturligviis, hvad det maa være for enhver Sandheds-Ven, enten han saa er blevet Christen eller ikke, at den evangeliske Historie er saa uopløselig forbundet med den christelige Lærdom, at de nødvendig maae staae og falde med hinanden; men da St. her mest beskjæftiger sig med den mythologiske eller afgudiske Betragtning af Christendommen, der, Gud skee Lov! hos os er langt sjældnere og mindre bekjendt end i Tydskland, vil dette Afsnit, 200uden Anmærkninger, vel falde de fleste danske Læsere dunkelt. Vi maatte heller ønsket, at Forf. havde fremstillet den hos os sædvanlige, og af Tydskerne laante, saakaldte moralske Betragtning af Bibelen, i hele sin Usselhed og Selv-Modsigelse; thi vel har han Ret i, at den i Grunden er vanvittig, men den gjælder dog baade her og andensteds for meget fornuftig. I Øvrigt vil jeg ikke nægte, at ogsaa jeg, baade i dette Afsnit og i det Følgende om den sande Tro, savner Endeel af den Klarhed, Gjenstanden kunde modtage, naar man, istedenfor at fordybe sig i en Betragtning af den nødvendig dunkle Følelse, der avler og bærer Livet, især henvendte Øiet paa Samvittigheds-Forholdet og den uforligelige Modsætning mellem Sandhed og Løgn.

Ved at fremhæve denne Modsætning vilde Forf. ogsaa i Afsnittet om Menigheden kunnet vise den klare Grund, hvorfor kun een Tro er saliggjørende; thi Tro paa Løgn kan umuelig føre til Salighedens, der nødvendig er Sandhedens Rige; men han har alligevel i en Lignelse meget indlysende viist, at det er ikke Overbeviisningen om den saliggjørende Troes Eenhed, men kun hovmodigt Selvbedrag der avler den Ukjærlighed mod Vildfarende og den hjerteløse Fordømmelse af dem, der manglede det Lys, Guds Naade skjænkede os, saa det er kun Mund-Christne, der have fortjent den Haan for Ukjærlighed, hvormed den christelige Kirkes Fiender have overvældet en Tro, hvis Lov, hvis Lys og Liv er Kjærlighed, kun ei til Løgn og Falskhed, som de, der elske Sandhed, maae nødvendig hade og forskyde! Et saare betimeligt Ord er det derfor, Steffens her taler mod den atter vaagnede Lyst til Selskaber for indbyrdes Opbyggelse, der lettelig føde baade hovmodige Griller om egen Hellighed fremfor alle Andre, og en Leg med hjertelig klingende Ord, der altid er hjertebrækkende, og spiller paa Grændsen af Hyklerie og Falskhed. Naar da St. desuagtet priser

Hernhutherne, for deres Missjoners 201Skyld, lader han sig uidentvilt bedrage af Skinnet; thi hvad der i sin Grund er galt, kan umuelig blive godt for sine Følgers Skyld, og et gudeligt Selskab, der er bygget paa forkastelige Grunde, bliver jo netop skadeligere, jo mere det udbreder sig, om det saa end gjorde al Verdens Grønlændere og Hottentotter til maneerlige Folk. Naar jeg derfor skal prise Hernhuthernes Missjoner, maae de først bevise, at de ude forkaste, hvad de hjemme antage, at deres Missjonærer bygge paa den ægte christelige Grundvold, og ei paa den yderst slibrige, Zinzendorf lagde. Dybt og træffende siger St. i Øvrigt, hvad jeg ganske underskriver: dadleværdige Brødreforeninger adskille sig fra den christelige Menighed derved, at de ikke, som denne, i Samfunds-Forbindelsen (Troes-Samfundet) tilintetgjøre al jordisk Personlighed, men fastholde ved Tilintetgjørelsen denne Personlighed selv, i det den dog betragtes som tilintetgjort ved Naaden; thi her har han i et stort Grundtræk filosofisk draget den skarpe Grændselinie mellem sand Christendom og al sig dertil klæbende Mysticisme, som vi i Kirken klarere betegne ved at sige: hvem der vil saliggjøres ved Christus, uden ved Naade-Midlerne at indlemmes i Ham, bedrager sig selv. Særdeles læseværdig er ogsaa St.'s Betragtning af de overordenlige Naadegaver i den apostoliske Kirke, og af den falske Apostoliskhed, og har han end neppe fundet det rette Forhold mellem Kirken, Skolen og Menigheden, har han dog kastet dybe Blik ind i Guds kirkelige Husholdning, og givet sine Læsere anderledes værdige Forestillinger derom, end de sædvanlige.

Bogen slutter med en Betragtning over Unionen, som beskjemmer de fleste Theologers Tale om denne vigtige Sag. Aldeles rigtig siger St.: vi troe, at den Hellig-Aand er tilstæde i Daaben, og Frelseren med sit guddommelig forklarede Legeme i Nadveren, og hvem der modsiger denne vor Tro, kan vi ikke have Communion med. Hertil er kun 202det at lægge, at hvem der antager Kirkens oprindelige Bekjendelse, og indrømmer Daabens Nødvendighed til Salighed, ham skal vi erkjende for vor Med-Christen, naar han ikke forkaster det andet Naade-Middel, eller nægter det Kraft til at forbinde os med Frelseren, men saalænge han bekjender Tvivl om Frelserens legemlige Nærværelse i Nadveren, skal vi holde ham fra Herrens Bord, og vil han alligevel gjøre et Naade-Middel deraf efter sit eget Hoved, da maa han ikke fortryde paa, at de Troende ikke vil dele Brødet og Kalken med dem, der aabenbar tvivle ligesaavel om Nadverens Kraft til at forene de Troendes Hjerter med hinanden, som med Frelserens. Nadveren maa i Menigheden bestandig være hvad den oprindelig var, en aands-legemlig ∴ hjertelig Forening med Frelseren til eet aandeligt Legeme, og hvem der ikke har Hjerte til at troe, hvad intet Hoved, uden Menighedens Hoved, som Christus er, begriber, adskiller sig derved unægtelig selv fra Broderskabet.

Saa anbefaler jeg da denne Bog til alle danske Læsere, som have Lyst til at høre en dybsindig Aands Tanker om Christendommen, og om den usle Selvklogskab, hvormed man i vore Dage ombyttede den, og jeg er vis paa, at ingen saadan Læser skal lægge Bogen, uden at have den meget at takke.

Oversættelsen er, som enhver Kjærligheds-Gjerning, ophøiet over al smaalig Rettelse, og berettiget til at modtages med Taksigelse af den christelige Oldings Haand. Efterskriften er jo velmeent, men ingenlunde efterrettelig, thi den laster Noget af det Bedste i Bogen.

N. F. S. Grundtvig.